

Η εγκύκλιος του 1920

Η παρούσα Πατριαρχική εγκύκλιος του 1920, αποτελεί το πρώτο σχέδιο βάσει του οποίου θα υλοποιηθεί το όραμα του Οικουμενισμού, δηλαδή η δημιουργία μιας Παγκόσμιας εκκλησίας η οποία θα συναποτελείται από διάφορες ετερόκλητες ομολογίες (βλέπε αιρέσεις) συμπεριλαμβανομένων και των κατ' όνομα...ορθοδόξων!

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ
ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
—•••—
ENCYCLIQUE
DE L'EGLISE DE CONSTANTINOPLE
A TOUTES
LES EGLISES DU MONDE

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1920

Η καθ' ημάς Εκκλησία φρονούσα ότι η των διαφόρων Χριστιανικών Εκκλησιών προσέγγισις προς αλλήλας και κοινωνία ουκ αποκλείεται υπό των υφισταμένων μεταξύ αυτών δογματικών διαφορών και ότι τοιαύτη τις προσέγγισις τα μάλα εστίν ευκαταία και αναγκαία και πολλαχώς χρήσιμος εις τε το καλώς εννοούμενον συμφέρον εκάστης των επί μέρους Εκκλησιών και του όλου χριστιανικού σώματος και εις παρασκευήν και διευκόλυνσιν της πλήρους ποτέ, συν Θεώ και ευλογημένης ενώσεως, έκρινε τον παρόντα καιρόν τα μάλιστα πρόσφορον προς ανακίνησιν και από κοινού μελέτην του σπουδαίου τούτου ζητήματος. Ει γαρ και εν τούτω ενδέχεται ίνα προκύψωσι και παρεμβληθώσιν αι από των παλαιών προλήψεων και έξεων ή και εξ αξιώσεων δυσχέρεια, αι τοσάκις τέως το έργον της ενώσεως ματαιώσασαι, όμως κατά την γνώμην ημών, περί απλής το κατ' αρχάς προκειμένου συναφείας και προσεγγίσεως, αι δυσχέρειαι αύται έσονται πάντως ήττον σπουδαίαι, αγαθής δε

υπαρχούσης θελήσεως και διαθέσεως ούτε δύνανται ούτε οφείλουσι κώλυμα αποτελέσαι ακαταγώνιστον και ανυπέρβλητον.

Οθεν το πράγμα ημείς γε και κατορθωτόν και είπερ ποτέ εύκαιρον επί τη συντελεσθείση νυν επ' αισίοις συμπήξει της Κοινωνίας των Εθνών υπολαμβάνοντες, προαγόμεθα θαρρούντως εκθείναι ενταύθα εν ολίγοις τας σκέψεις και την γνώμην ημών περί του τρόπου, καθ' ον την προσέγγισιν ταύτην και συνάφειαν ενοούμεν και δυνατήν υπολαμβάνομεν, μετά πόθου εκζητούντες και απεκδεχόμενοι την κρίσιν και την γνώμην και των λοιπών των τε κατά την Ανατολήν αδελφών και των εν τη Δύσει και απανταχού σεβασμίων Χριστιανικών Εκκλησιών.

Νομίζομεν τοίνυν ημείς, ότι δύο τάδε τα μέγιστα εις την επίτευξιν της τοιαύτης εφετής και ωφελίμου προσεγγίσεως συντελέσαι και ταύτην κατεργάσασθαι και εκδηλούν δύνανται.

Και πρώτον αναγκαίαν και απαραίτητον υπολαμβάνομεν την άρσιν και απομάκρυνσιν πάσης αμοιβαίας δυσπιστίας και δυσφορίας μεταξύ των διαφόρων Εκκλησιών, προκαλουμένης εκ της παρά τισιν εξ αυτών παρατηρουμένης τάσεως εις το σαγηνεύσαι και προσηλυτίσαι άλλων ομολογιών οπαδούς. Ουδείς γαρ αγνοεί τι και σήμερον συμβαίνει δυστυχώς πολλαχού, επί διασπάσει της εσωτερικής ειρήνης των Εκκλησιών, ιδία των εν Ανατολή, νέων ούτω θλίψεων και δοκιμασιών παρ' αυτών των ομοθρήσκων επιφερομένων αυτοίς, και οίαν μεγάλην, αντί του μηδαμινού αποτελέσματος, προκαλεί απέχθειαν και οξύτητα αντιθέσεως η τάσις αύτη τινών εις το προσηλυτίζειν και σαγηνεύειν τούς οπαδούς των άλλων χριστιανικών ομολογιών.

Ούτω δε της ειλικρινείας και της εμπιστοσύνης προ παντός αποκαθισταμένης μεταξύ των Εκκλησιών, νομίζομεν δεύτερον ότι επιβάλλεται ίνα αναζωπυρωθή και ενισχυθή προ παντός η αγάπη μεταξύ των Εκκλησιών, μη λογιζομένων αλλήλας ως ξένας καί αλλοτρίας, αλλ' ως συγγενείς και οικείας εν Χριστώ καί "συγκληρονόμους και συσώμους της επαγγελίας του Θεού εν τω Χριστώ". (Εφεσ. 3, 6). Υπό της αγάπης γαρ εμπνεόμεναι αι διάφοροι Εκκλησίου και ταύτην προτάσσομεν εν ταις περί των άλλων κρίσεσι και ταις προς αυτάς σχέσεσι, την μεν διάστασιν αντί του επεκτείνειν και αυξάνειν ως οίον τε συντομεύσαι και σμικρύναι δυνήσονται, δια της διεγέρσεως δε τακτικού φιλαδέλφου ενδιαφέροντος περί της καταστάσεως, της ευσταθείας και της ευεξίας των άλλων Εκκλησιών, δια της σπουδής εις το παρακολουθείν τοις παρ' αυταίς συμβαίνουσι και ακριβέστερον γνωρίζειν το κατ' αυτάς και δια της προθυμίας εις το τείνειν εκάστοτε αμοιβαίως χείρα βοηθείας και αντιλήψεως, πολλά τα αγαθά εις δόξαν και εις όφελος εαυτών τε και του χριστιανικού σώματος επιτελέσουσι και κατορθώσουσι.

Δύνανται δε η φιλία αύτη και αγαθόφρων προς αλλήλους διάθεσις εκφραίνεσθαι και τεκμηριούσθαι ειδικώτερον, κατά την γνώμην ημών, ως εξής:

α) δια της παραδοχής ενιαίου ημερολογίου προς ταυτόχρονον εορτασμόν των μεγάλων χριστιανικών εορτών υπό πασών των Εκκλησιών,

β) δια της ανταλλαγής αδελφικών γραμμάτων κατά τας μεγάλας του εκκλησιαστικού ενιαυτού εορτάς, εν αις είθισται, και εν άλλαις εκτάκτοις περιστάσεσι,

γ) δια της οικειότερας συσχετίσεως των εκασταχού ευρισκομένων αντιπροσώπων των διαφόρων Εκκλησιών,

δ) δια της επικοινωνίας των Θεολογικών Σχολών και των αντιπροσώπων της Θεολογικής Επιστήμης και δια της ανταλλαγής των εν εκάστη Εκκλησία εκδιδομένων θεολογικών και εκκλησιαστικών περιοδικών και συγγραμμάτων,

στ) δια της συγκροτήσεως παγχριστιανικών συνεδρίων προς εξέτασιν ζητημάτων κοινού πάσαις ταις Εκκλησίαις ενδιαφέροντος,

ζ) δια της απαθούς και επί το ιστορικώτερον εξετάσεως των δογματικών διαφορών από της έδρας και εν ταις συγγραφαίς,

η) δια του αμοιβαίου σεβασμού των κρατούντων εν ταις διάφοροις Εκκλησίαις ηθών και εθίμων,

θ) δια της παροχής αμοιβαίως ευκτηρίων οίκων και κοιμητηρίων δια τας κηδείας και την ταφήν των εν τη ξένη αποθνησκόντων οπαδών των ετέρων ομολογιών,

ι) δια της πρόφρονος τέλους αμοιβαίας υποστηρίξεως των Εκκλησιών εν τοις έργοις της θρησκευτικής επιρρώσεως, της φιλανθρωπίας και τοις παραπλησίοις.

Ο τοποτηρητής του Πατριαρχικού Οικουμενικού Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως

+ Μητροπολίτης Προύσης Δωρόθεος